

BIBLIA

„Az októberi elmélkedéseket Bognár Éva (Csömör), a novemberieket a sashalmi közösség tagjai (Biró Géza, Bisztrai György, Biró Gézáné Kárpáti Livia, Dénes Zoltánné Szőke Zsuzsa, Bisztrai Évi) készítették.

Október 5. — Évközi 27. vasárnap — Mt 21,33–43 — Szőlőművészek szereptévesztésben

Kézenfekvő lenne hagyományosan a választott népre alkalmazni e példázatot, de talán nem vetem el nagyon a súlykot, ha inkább az emberi magatartásformákat szemlélem benne. Tehát a tetten érhető buktatók: 1/ Túlságosan is otthon lenni a világban, a szerzés és uralkodás vágyával tetézve. – 2/ A bennfentesség érzetének csalókasága: „birtokon belülség” (szolgálat helyett uralkodás), s az ebből egyenesen következő „mindent jobban tudás”.

1. A szőlőművészek téves következtetéssel hamis eredményre jutnak. Hiszik, hogy az ő szintjükön átlátják a birtok keresztmetszetét. Történetesen akár igazgatni is tudnák. Nem számít nekik, hogy a szőlőskert egy nagyobb, a Gazda fennhatósága alá tartozó összefüggés része, annak harmóniájában létezik.

Ha valaki „a tengert marék vízként arcához emeli” (Pilinszky), baj, ha elfelejti, hogy a tenger tenger, és nemcsak

marék víz – meríthet belőle, de nem uralja, és meg nem szelídítette. Kiterjedése bőven a látóhatárán túl van.

A szőlőművészeknek nincs birtokukban a tér és az idő. (A gazda mégis egyenrangú felekként kezeli őket: önállóságot ad, kér, szolgálakat küld...) Szabadságuk van összefogni, és felvirágoztatni a birtokot mindenki javára. Ezzel ellentétben itt a „szerezni” és „uralkodni” győz bennük. Úgy hiszik, teremtés uraivá válhatnak, holott magukon sem képesek uralkodni.

A következmények – a jelen időket tekintve –: a természetes környezet tönkretétele, jólét a harmadik világ kiszolgáltatottjai kárára, háborúk, éhezés, járványok...

Mi részem van ebben? Szabad vagyok az anyagiaktól, kész vagyok a tehetségemet (kreativitásomat, szellemi javaimat, fizikai erőmet) mások javára használni? Meglátom és megragadom ezeket a lehetőségeket? Vagyazok, hogy

ne alkossak szabályokat emberi okosságból, ha az nincs harmóniában a Teremtő elgondolásával?

2. A szőlőművészek viselkedésében felfedezni vélem az „igazság letéteményese” magatartást is. Az önhittség hamis biztonságérzetet generál, mellette pedig az „én igazam az igaz” leegyszerűsítés – a sokszínű valóság kifosztása – tévútra visz.

A pusztítás elpusztítja azt, aki pusztít. Hosszú távon fizikailag is. Előbb elvész a belső út, majd a nem korrigált rossz gyakorlattá válik, végül visszafordíthatatlanná.

Az Ország „oly népnek adatik”, amely alázattal tudja, hol a helye és teszi a dolgát. Alázatként értelmezem azt, ha tisztában vagyok a korlátaimmal. Ha tudom, hogy nem én vagyok a mérték. Ha tisztálok mások elkötelezettségét. Megfejtve és nem túlértékelve a magam szerepét találok szilárd talajra.

Október 12. — Évközi 28. vasárnap — Mt 22,1–14 — Többszörös meghívás

A kép: az Atya terített asztala, amelyhez be lehet térni, vagy közönnnyel el lehet fordulni tőle. És nincs mit csodálkozni, ha – mivel a „kebelbarátoknak” más dolguk van – az „alkalmatlanok” lesznek a vacsoravendégek.

Az Atyát (fejben) jól ismerők vehetnének a terített asztalról, és abból táplálkozhatnának, amit ő kínál. Egymást is erősítenék, ahelyett hogy hasznosnak ítélt tevékenységekkel növelnék a maguk nem valós – mert jobbára anyagi természetű – javait.

Nézzük apránként: „elküldte szolgálait”, aztán „más szolgálakat küldött”. Tehát nem egyetlenegy, vissza nem térő lehetőség áll fenn, hanem többszörös hívás. A meghívottakat a „valamijük” (szántóföldjük, kereskedésük) akadályozza abban, hogy a király (asztala) köré gyűljenek.

Miről is szól ez? Az én szegényes fantáziám csak arra tud gondolni, hogy lehetőségeket kapok a Teremtőtől, és kihagyom őket. Hogy van ez? És egyáltalán, mikor „alkalmas” valami? Az ellenkezőjére bőven van példa: szinte kizárólag akkor kérnek tőlem eligazítást,

ha rohanok, vagy már el is késtem, de „húzósbab”, ha ilyenkor ételt vagy segítséget vár egy szükséglet szenvedő. Vagy épp reménykedem, hogy a közlemben toporgó gyengélnőt megsegíti valaki más. Lehet, hogy így lesz; de ha kikerülöm, még cipelhetem magamban hetekig, és gondolatban hiába is megyek vissza! Szóval, az alkalom: az itt és a most! Sem a tegnapi, sem a holnapi, pontosan ez a pillanat a lehetőség pillanata!

Igy van ez a híváselfogadással is: a jó választás a lehetőség megragadása, akár alkalmas a pillanat, akár nem. Bár a példázat szól arról is, hogy az Atya meghív a szeretetre, hogy aztán legyen munícióm továbbadni. Ha nem fogadom el – biztonsági szempontból, szerénységből, vagy mint a példában, a „dolgaim” okán –, a szív bősége szenved kárt, és a keresztutaknál levő éhesek táborát gyarapítom, ahelyett hogy a Legjobbtól megtanulnám, és gyakorolnám az adakozást!

Ha a hívás az elitről (= az okosak, akik az utolsó betűig értelmezni tudják az igét) visszapatann, ha kéretek magukat,

ha megfogalmazzák az ajtó mibenlétét, de nem mennek be rajta, akkor az „útszéliek” tódulnak be. A hiányzó menyegzői ruha esetükben (úgy vélem), a hiányos tudás, vagy az okosság hiánya. A gonoszak tudatlanságból gonoszak, a jók talán ösztönből jók, de a király üdvözli (gondjaiba veszi) őket, ugyanúgy, ahogy az „első kör” meghívottat üdvözölte volna. És a körök nem fogynak el...

A nagy tolongásban besodródik valaki,

*„Akinek nem szent az igazság,
Aki nem sajdul a szépség után,
És nem tiszteli az életet”*

(Sik Sándor).

Az újabb csavar a példázatban ez a „volt ott egy ember”. (Ha betoldásnak tekintjük is ezt a részt, ami valószínű, értelmezni azért még lehet.) Ő az, aki nem vette fel a létező legszebb, legtisztább rongyait. Tehát egyrészt „nem sajdul a szépség után”, másrészt nem is törekszik szóba állni a Vendéglátóval. Ha ezt embertípusra vonatkoztatom, ő az, aki adott képességeit sem a gyakorlatban, sem szellemi szinten nem használja. Úgy tűnik, ő veszíti a legtöbbet.

Oktober 19. — Évközi 29. vasárnap — Mt 22,15–22 — Elegáns megoldás

A jól ismert, és különböző célokkal bőven idézett történet: farizeusok – tanítványaik segítségével – csöbbe akarják húzni a Mestert. Úgy okoskodnak, hogy semmiképp nem adhat jó választ. Ennek a lélektana egyszerű, de hatásos, ha a kiszemelt eléggé vigyázatlan: hízélgéssel elaltatni az éberséget, majd jöhet a kivédhetetlen labda.

Ez a fajta magatartás – itt a farizeusoké, de máskülönben sem ritka –, csak a fizikai világ határáig lát. Nem képes felismerni a láthatatlan többletet. Nem keres igazi jeleket vagy az igazság útját, csak a saját maga által kijelölt úthoz-célhoz keres megerősítést. Nem fontosak számára a tények, nem fontos a válasz sem, csak felülkerekedni akar a másikon.

Szerintem legtöbbszörnek ismerős helyzet: voltunk tanúi, vagy alanyai.

Mi lehet a válasz erre a helyzetre? Nyilván nincs mindenre érvényes, egyetlen válasz. Alapul véve a történe-

tet, de mégis nagyobb területet bevilágítva, egy biztos: ha nem működik jól egy élethelyzet, közösség, emberi környezet, alapvetően két egészséges lehetőség áll elő: valamiképpen változtatok, vagy kilépek belőle. Jézus elegánsan lépett ki...

Az első lehetőséggel foglalkozva a változtatás szó is magyarázatot igényel. Ennek két válfaját látom. Egyik a tevőleges – például a színteret hagyom el fizikailag. De a másik a nagy rálátás lehetősége... Ha rendszeresen tűnnek fel nálam hasonló élethelyzetek, személyiségek, az hatalmas, felkiáltójeles jelzés arra nézve, hogy valamivel számolnom kell – ezeket valamiért vonzom. Ha ez megtörténik a magam oldalán, akkor többé nem zavar sem az ilyen személyeknek, sem az ilyen helyzeteknek a jelenléte, sőt nem is lesz jelentőségük. Nem azért, mert kontroll alatt tudom tartani magam, hanem azért, mert nem lesznek hatással a gondolkodásomra,

cselekedeteimre. Tudomásul veszem, de nem túlzom el a jelentőségüket. Kézelnem tudom, így mondják divatos kifejezéssel, az ilyen típusú embereket helyzeteket. Ez nem is jelent feltétlenül cselekedetet: inkább perifériára kerülnek. Jelentőségüket veszítik. Mint ahogy a szemünkkel látjuk azokat a dolgokat is, amikre nem fókuszálunk kifejezetten, de valahol a látótér peremén léteznek. Tudunk róluk, és nem zavarnak meg.

Jézus ügyesen elhajolt a kérdés elől. Kiegyensúlyozott személyiség nem dől be. De aki éhezi az elismerést, akivel nem bántak jól e tekintetben a körülményei, és híján van az önismeretnek, az hatalmas csalódásoknak van kitéve.

Fontos, hogy kibem bízom (barátság); van-e körülöttem közösségi segítség, amely megtámaszt és erősít; és van-e hova visszahúzódnom (lelkigyakorlat, önismeret). A jó minta, szerencsére, előttünk van.

Oktober 26. — Évközi 30. vasárnap — Mt 22,34–40 — Egyszerű útmutatás

Máté a megelőző történetekkel jól előkészíti és beágyazza ezt a részt. Már tudjuk, hogy Jézus rendkívüli személyiség, a farizeusok és szadduceusok megszegyenültek. Jézusnak többről van tudomása, mint azoknak együttvéve. Nem felületen érinti az Írás értelmezését, hanem mélységében. A provokációt kereken elutasítja, de a hozzá bizalommal fordulóknak hihetetlen türelemmel, példázatok során át, hasonlatokkal, képekkel igyekszik átélhetővé tenni az szerető Atya és az Ország valóságát.

Itt pedig egy törvénytudó (provokációja) ad lehetőséget arra, hogy a mester összefoglalja, egyben kiemelve a két legfontosabb parancsot.

Két, nagyon egyszerűnek látszó szabály – az Öszövétség egész parancsolaterdőt fabrikált köréjük – a gyakorlati megvalósításhoz. De tudjuk, amikor Izaiás erről beszélt (35. fejezet), akkor tulajdonképpen azt a szabadságot énekelte meg a maga nyelvén, amelyet Jézus hozott el felszabadító, mégis minden eddiginél nagyobb, nehezebb követelményt állító törvényeivel.

„Akkor kinyílnak a vakok szemei, és megnyílnak a süketek fülei.

Szökellni fog a sánta, mint a szarvas, és ujjong a néma nyelve. Mert víz fakad a pusztaságban, és patakok erednek a pusztában.

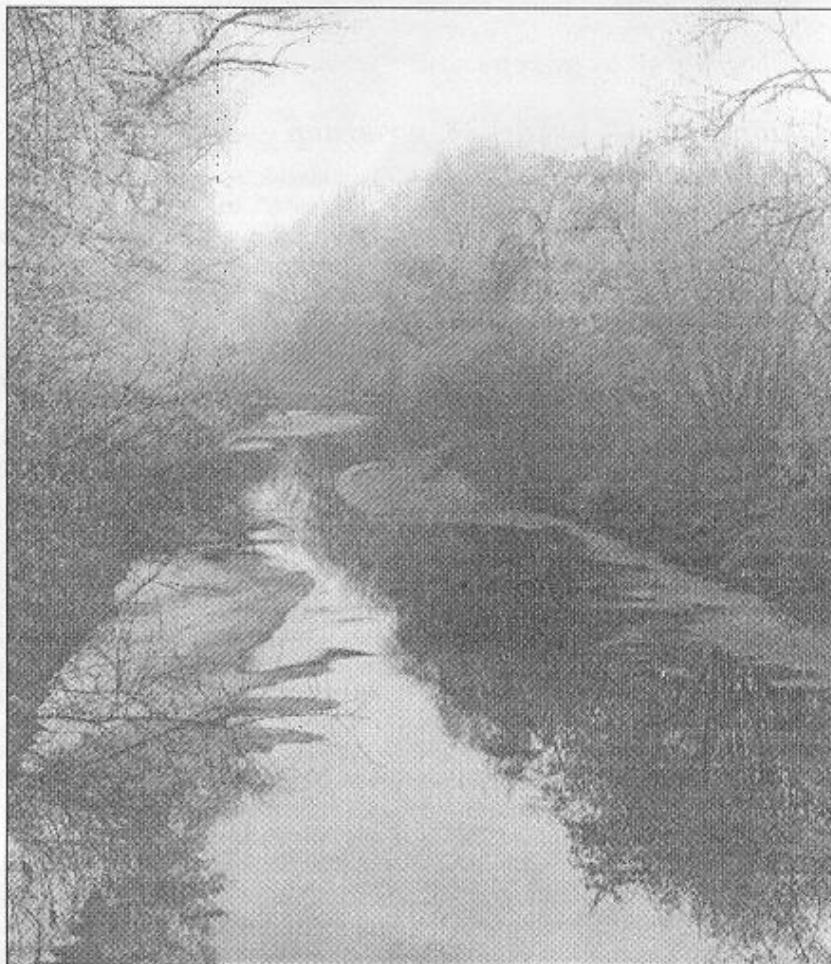
Tóvá lesz a délibáb, és víz fakad a szomjú földön. Ahol azelőtt sakálok tanyáztak, nád és káka terem.

Jól megépített útja lesz, amelyet szent útnak hívnak. Nem jár azon tisztátalan, csak az Úr népe járhat rajta, bolondok nem tévednek rá.

Nem lesz ott oroszlán, nem megy rá ragadozó vad, ilyen nem lesz található, hanem a megváltottak járnak rajta.

Amikor visszatérnek, akiket az Úr kiváltott, ujjongva vonulnak a Sionra. Öröm koszorúzza fejüket örökre, boldog örömben lesz részük, a gyötrelmes sóhajtozás pedig elmúlik.”

Meg kell találnunk ehhez az erőt. A hétköznapi „altatásában” is. Persze könnyű, ha ujjongó nagy örömben együtt erősödünk, egymás mosolyában, biztatásában, testvéri segítségében, elfogadásában. Félek, a Teremtő megvárja, hogy ezt az útmutatást követve magunk köré szépítsük a világot...

November 2. — Halottak napja — Jn 6,37–40 — Meghívás az örök boldogságra

A mai evangéliumi rész a jézusi örömhír összefoglalása. Az örömhír, amely megvilágítja az életünket, értelmet ad mindannak, ami történik, jónak és rossznak egyaránt, békével és reménnyel tölt el. Nézzük meg, miről is szól!

Ezzel a rejtélyes mondattal kezdődik: „Minden, amit nekem ad az Atya, hozzám jön.”

Mi ez a „minden”? A második mondatból – „S aki hozzám jön...” – az derül ki, hogy ez a „minden” személyek egy csoportja. Emberek. Tehát: mindenki. Mindannyiunkat Jézusnak ad az Atya. Azt jelenti, mindannyiunkat Jézushoz vezet az Atya. Kivétel nélkül. Hogyan lehetséges ez, miként valósul meg ez az életünkben? A katolikus Egyház egyik katechetikai direktóriuma szerint minden ember három, Jézus személyét körülölelő koncentrikus kör valamelyikében találkozik Övele:

A legszűkebb kör a keresztyének, az Egyház mint az a közösség, amely a világ világosságává, sójává, kovászává lett, amelyben Jézus élete láthatóvá vált, a Krisztust-követők (keresztyén = khrisztianosz = krisztusi, jézusi) társasága, akikben Jézus él, cselekszik. A közösség, amely a halál eseményeiben, az üldöztetésben, a kicsiségben, a szegénységben, az élet minden nehézségében és szenvedése között is tapasztalja a feltámadást, Jézus hatalmát a halál

és a szenvedésben, és erről nagy erővel tanúskodik. De talán félreérthető, amit írtam. Ez a tanúság nem arról szól, hogy Jézus megszüntet minden szenvedést, betegséget, rosszat az életünkben, hanem hogy adja a Lelkét, amely képessé tesz engem, téged... arra, hogy vele menjünk a keresztre. Menni a keresztre Jézussal, és tapasztalni, hogy az nem pusztít el, nem tesz semmivé és teljesen tönkre, hanem fordulóponttá válik az életben, átmenet a szomorúságból az öröme, a rabszolgaságból a szabadságba, a halálból az életre, az én elképzeléseimből az Isten tervébe. A keresztyén az, aki tapasztalja, amint Isten a rosszból, a szenvedésből, a halálból jót, hatalmas örömet, békét, életet hoz ki, és ezt életével, tetteivel, szavaival hirdeti a világnak.

A második kör a „szóztak”. Olyan emberek, akik talán soha nem lesznek keresztyének, talán soha nem lépnek be egy templomba, nem akarnak az Egyházba, a közösséghez tartozni. Mégis eléri őket a jézusi közösség tanúságtétele. Talán életük végéig gyanakodva nézik a közösséget, és boldognak tartják a tagjait. Mégis engedik, hogy hassanak rájuk, kimondatlanul is becsülni kezdik őket, bár a maguk számára lehetetlennek tartják a keresztyének életstílusát, és végül is ennek révén, a szívük mélyén találkoznak Jézussal, hitre jutnak, vele lépnek át haláluk órájában a mennyi életbe.

A harmadik kör a „Júdások”. Emberek, akik teljesen elutasítják a keresztyén közösség tanúságtételét, elutasítják a szeretetet, arra gyűlölettel válaszolnak. Ők is találkozhatnak Jézussal, éppen akkor, amikor a gyűlöletük rátör a keresztyén közösségre: a keresztyének kiontott vére, halála magának Jézusnak a vére, Jézusnak a halála. A keresztyének értük elvállalt szenvedése, kiontott vére lehetőséget teremt számukra, hogy mégis megtérhessenek a Szeretethez.

Nyilván senki sem akar saját elhatározásából szenvedni, meghalni. Jézus és követői – mégis erre kaptak, erre kapnak meghívást, mert van értelme, van célja: „Mert nem azért szálltam alá a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem meg, hanem annak akaratát, aki küldött. Annak, aki küldött, az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit el ne veszítsek, hanem feltámasszam az utolsó napon.”

Ez az Atya célja. Hogy minden ember, mindhárom kör, mindannyian üdvözüljünk, örök boldogságban éljünk Övele, a Mennyek országában, az Isten országában, a Mennysországnak, az örök életben.

Mindezt összefoglalja az utolsó mondat: „Mert Atyámnak az az akarata, hogy mindenki, aki látja a Fiút, és hisz benne, örökké éljen, és feltámasszam az utolsó napon.”

November 9. — Évközi 32. vasárnap — Jn 2,13–22 — A földre terített kabát. Ha-ha-ha!

Ha Innsbruckban jársz, Kedves Olvasó, akkor a város közepén keresd meg azt az útba ágyazott kőlapot, amely jelzi, hogy 1536. március elején ezen a helyen, itt égették el elevenen a tiroli Hutteri Jakabot.

Ha ott állsz, Kedves Olvasó, akkor engeddd meg magadnak azt a teátrálisságot, hogy ezen kőlap mellé dobd le a rajtad lévő kabátot, és erre a leterített kabátra ürítsd ki a zsebeidet, a pénztárcádat, dobd oda az euróidat, a forintjaidat, a bankkártyáidat, a slusszkulcsodat.

Ha ott állnak melletted Bokor-közösség tagjai, akkor még jobb lesz az „előadás”. Többen megteszik ugyanezt. Hullanak a pénzürmék a kabátra, s mit fogtok érezni? Nem tudom. Talán azt, hogy megszabadultok egy Úrtól, akinek eddig szolgáltatok, s most, közösen bölintotok egy nagyon Szerető Isten nagyon Szerető Legényére, aki – kicsit korábban a történelemben – kizavarta a templomból a tömött zsebűeket.

Ha így tesztek, akkor utánoztátok azt az 1529-es „előadást”, amelynek egyik következménye lett az 1536-os máglyagyújtás, s utójátéka volt a Bokoralapító Bulányi György 1985-ös kapcsolatfelvétele a hutteri közösségekkel.

Ha innsbrucki utad előtt tanulmányozod a Bokor-irodalomban a hutteri fejezeteket, akkor talán nem fogod majd a földön heverő kabátodon megkeresni és visszavenni a te euróidat, a te forintjaidat, a te bankkártyádat, hanem... Mit fogsz tenni? ... Nem tudom. Lehet, hogy valami nagyon nagyot, mert... hallod magadban a jeruzsálemi templom kövére zuhanó pénzváltóasztal robaját és a guruló pénzek csörgését, s hallod a bankárok dühös káromkodását, hörgését. Hallod a csattanó korbácsot az állatok hátán, farán, és érzed a pénz által megölt lelkedbe visszajáró pénzek vonytását.

Ha most, ha e percben ott Innsbruckban, vagy itt, kezdedben az újsággal megérint Jézus indulata, akkor lehet,

hogy indulatba jössz, azaz el fogsz indulni... De... De lehet, hogy nem fog történni semmi, hiszen minden harmadik évben, ebben a hónapban, ezen a vasárnapon, hallod ezt az evangéliumi részt, hallod a papot, aki magabiztosan mondja, hogy „Ezek az evangélium igéi”, s Te – sokadmagaddal – megszokásból válaszolod, hogy „Áldunk téged, Krisztus!”.

Borul a pénzváltók asztala, igen: „Áldunk téged, Krisztus!” Megölik őt mert szeretted, igen: „Áldunk téged, Krisztus!”, s neked csak be kell bújnod a Megváltás fátyla alá, és mondanod a többiekkel együtt, hogy „Áldunk Téged, Krisztus!”, s nem történik semmi. Dehogy nem történik semmi! Jönnek a pénzváltók, a pénzáadó bankok, s rabszolgáidká válsz, a családdal, a közösségeddel, a Bokoroddal együtt.

Ha-ha-ha! Ugye, hogy nem történt semmi? Ugye, hogy nem történik semmi? Ámen?

November 16. — Évközi 33. vasárnap — Mt 25,14–30 — Menj be urad örömébe!...

Miért van az, hogy amikor ezt a példabeszédet olvasom, rossz érzéseim támadnak? Én nem ilyennek képzelem az Istent! Túl szigorúnak és ráadásul igazságtalannak tűnik ebben a leírásban!

Két dolgot tehetek. Az egyik az, hogy elvetem ezt a részét az evangéliumnak, és nem foglalkozom vele. A másik út kicsit nehezebb. Elfogadni, hogy a Szentírás Isten Szava, rajta keresztül Isten szól személyesen hozzám, de nem biztos, hogy mindent azonnal megérték – ez alázatot kíván. Mégis érdemes így közelíteni Jézus szavaihoz, mert nagyon nagy mélység és gazdagság van bennük. És mindig mást üzennek. Ezért hozza az Egyház újra és újra elénk, mert érdemes szívünkben forgatni. Lehet, hogy mindenkinek mást mond, de azért jó a kö-

zösség, mert egyéni felismeréseink a többiekét is gazdagíthatják.

Nekem most 2014-ben ezt mondja ez a rész:

Ne kritizáld az Istent! Ő tudja, mit miért mond vagy tesz. Figyelj arra, ami neked szól ma! Te is sok ajándékot kaptál tőle. Önméltosabbat. Gondold csak végig! Milyen testi-lelki-szellemi-anyagi-kapcsolatbeli adottságaid vannak? Felismered-e őket? Használad-e, kamatoztatod-e őket? Vagy élsz kényelmesen, csak saját magadra gondolván, csak a saját érdekeidet szem előtt tartva? És irigykedve másokra, akik valamiből többet kaptak? Ne félj odatenni magad! Lehet, hogy fárasztó, de megéri! Nem a túlvilági jutalomért! Hol van az még? Menj be Urad örömébe:

MOST! A jótett magában hordja jutalmát.

Ennek fényében szegény harmadik szolgálata is érthetőbb lett számomra. Ő nem csinált semmit, nem vállalt semmit, nem kockáztatta az életét, ezért nem is tapasztalhatta meg a békét és az örömet. Adottságai elsorvadtak, kirekesztette magát a közösségtől, értelmetlenné vált az élete. Mert az élet értelme az, hogy mások felé fordulunk, hogy odaadjuk magunkat. Aki nem így él, egyedül marad, és az maga a pokol.

Ezt kell elkerülnünk, és másokkal is elkerültetnünk. Ez a keresztény hivatás. Mert sokan nem tudják, melyik út vezet az Életre. Nagy a felelősségünk, de nagy a jutalmunk is. Sokan várják a jó hírt, tovább kell adnunk azt!

November 23. — Krisztus Király ünnepe — Mt 25,31–46 — A jót választani

Ez az evangéliumi részlet számomra azt a kérdést veti fel, hogy rosszat vagy jót tettem-e az életemben. Ugyanis ez lesz majd a lényeg a végső elszámolásakor, az utolsó ítéletkor.

Ha lelkiismeret-vizsgálatot tartok, akkor a következő kérdéseket teszem fel magamnak:

1. Eszrevettem-e, hogy valakinek szüksége van ételre, italra, ruhára? Ennek a mai megfelelője: karitász ruha-gyűjtés és -osztás, hajléktalanok ételhez juttatása.

2. Adtam-e az időmből, hogy beteget látogassak? Idős, mások által nem látogatott embereket, vagy rokonokat, barátokat, testvéreket.

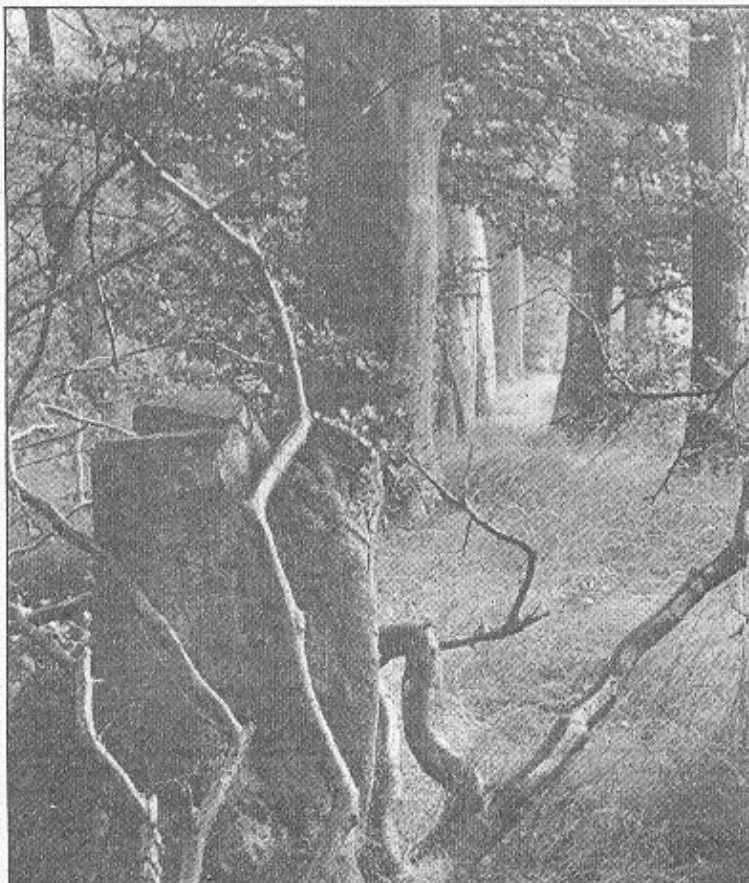
3. A börtönben lévőkhöz odafordultam-e? Börtönpasztoráció.

4. A vándorlót befogadtam-e? Hajléktalanok befogadása.

A legfontosabb a szeretet. Szeretettel tudjak odafordulni, kérdezni, segíteni, bátorítani, vigasztalni, erőt adni, beszélgetni, imádkozni, nyitottnak lenni a másik felé. A mai rohanó vi-

lágban ezek nagyon nehéz feladatok, de ezen múlik a jövőnk. Az elszámolásakor majd a juhok vagy a kosok oldalára kerülünk-e? Áldottak leszünk-e vagy átkozottak? Miénk lesz-e az ország vagy az örök tűz jut osztályrészül.

Uram, segíts, hogy mindig készen álljak a jót választani és az időmmel jól sáfárkodni. Adj erőt a lehetőségeket kihasználni a szeretet lépéseire, adj erőt az Úton járásban, hogy eljussak Hozzád a végső elszámolásakor. Ámen.

November 30. — Advent 1. vasárnapja — Mk 13,33–37 — Talán alszunk?

Szinte csupa felszólító mondattal van teletűzdelve a mai evangéliumi rész. „Vigyázzatok, legyetek éberek!” – szólít meg minket Jézus. Mire kell vigyázni? Miért kell ébernek lennünk? Talán alszunk? Ezek a kérdések sokasodnak bennem.

A legtöbb ember nem él tudatosan. Ők az alvók, akik csak sodródnak. A világ sodorja és altatja el őket. Nem veszik észre, hogy alszanak, hogy nincsenek jelen a saját életükben, döntéseikben.

Éljünk tudatosan, erre szólít fel Jézus. A legfontosabb az életünkben mindig a jelen, és az az ember, aki most velünk van.

Ébredj fel! Ébredj rá a jelenedre, légy éber, és vigyázz, mert számon kéri a ház ura azt, amit szolgálóra bízott!

Bármelyik pillanatban eljöhet a számonkérés ideje. Senki nem tudja, hogy ez mikor lesz. Ezért érthető a figyelmeztetés: Virrasszatok, ne találjon alva, mert váratlanul is érkezhetsz a ház ura! Készülni kell erre a találkozásra: ébrenléttel, éber jelenléttel.

A földi élet végállomása a halál. Légy hát éber, hogy jól felkészülj a találkozásra, mert nem tudod az időt, ami neked adatott. Éld át, éld meg egyszeri és megismételhetetlen életedet!